

1232

N° 1re Piece
INDO-CHINOIS
852

ENCE SUPÉRIEURE AU TONKIN

叙情翹金

KIM KIỀU TÌNH TỰ

HIỆU PHÚC-AN

Số 51 Phố hàng Gai - Hanoi

XUẤT-BẢN VÀ GIỮ BẢN QUYỀN

In lần thứ nhất

Giá 0 \$ 15

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 10568

*Dépôt légal
Certificat de Tirage
Conforme 1.000 exemplaires
Hanoi le 12 avril 1929
B. Le Directeur
Le Gérant
W. H. H.*

1929

IN TAI NHÀ IN THỰC-NGHIỆP

MAI-DU-LÂN SUCC.

23 Rue du Commerce

HANOI

*Pucc
8° Indoch
852*

(C)

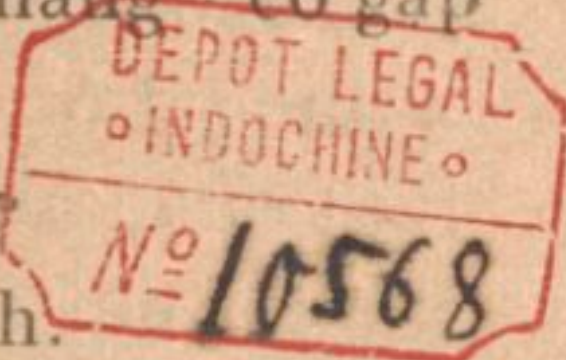
KIM KIỀU TINH TỰ

(Kể truyện lối mới)

Hội Thanh minh Kim-Trong gặp chị em Kiều, đem lòng thầm yêu, trộm nhớ ngày ngấn ngơ, đêm ngơ ngẩn, bệnh tương tư đầu đã buộc vào giả điều sang Lôi-châu trọ học họa chăng có gặp khách má đào.

KIM TRONG TƯƠNG TƯ

Tôi lạ cho cái sóng khuynh thành.
Bồng dung vương vít cái sợi tơ mảnh tự nhiên.
Đề lòng tôi như dại, lại như điên.
Biết sâu đây có được phẩm tiên tới mình.
Người đầu xinh thật mấy là xinh,
Bên sắc đã vẹn còn bên tình lại ưa.
Con nhận nó sa con cá lội lờ đờ
Vẻ tự nhiên kiều mị biết bao giờ lại thấy dung nhan
Cái sóng tình ở đâu, dòn đến chứa chan.
Đề phòng văn tôi luống những mơ màng ngấn ngơ.
Bồng tự nhiên tôi gặp gỡ tình cờ.
Hội đạp thanh hạnh ngộ đến bây giờ vẫn nhớ như in
Ngày cùng đêm nhớ cảnh bồng tiên.
Biết cùng hai ả có được cơ duyên hội nào
Đêm sáng giăng chiếu xuống cả vườn đào.
Một mình luống những ra vào về cái bệnh tương tư.
Tôi cùng chàng Vương, vốn là bạn hữu thi thư.

Mồ Đạm-tiên gặp gỡ sự tình cờ nên mấy giấc rối
lơ.

Từ ngày tôi liếc trông thấy hai ả kiều thư.

Ngày tôi ngơ ngẩn, đêm tôi lại ngẩn ngơ lạ đời.

Người đâu mà sắc nước hương giờ.

Dầu cho tượng sắt cũng phải ngây người vì cái mạo
dung. Lôi châu xa cách ngại ngừng.

Biết rằng: ai đó có thấu tấm lòng này chẳng,

Kìa thì núi nọ thì giăng.

Giăng giăng núi núi chị hằng có biết cho không,

Quanh co tôi chỉ mơ tưởng tới má hồng.

Chữ tình chung thêu rệt, nên tấm lòng khắc khoải
cay chua.

Ngon gió nam thổi lọt bức màn thừa,

Chiêm bao mơ tưởng gió đưa tôi tới động đào.

Con sông tương một giải trong sao.

Chim xanh lá thắm, biết lối nào mà đưa tin.

Dưới trần dễ có mấy mặt người tiên.

Hữu tài thường nổi vô duyên mấy má hồng.

Mỹ-nhân ơi; mỹ nhân hỡi ! mỹ nhân có thấu lòng

Bút nghiên tôi sao nhãng cái chốn văn phòng tôi
cũng biếng chăm.

Nghĩ đến tình riêng con mắt tôi luống những
dăm dăm.

Phương giờ cách mặt tôi âm thầm nhớ mong.

Một yêu hai nhớ, bấy tám chín mười trông.

Biết làm sao cho được mấy má hồng sánh đôi.
Tôi cùng cậu Vương Quan vốn là bạn hữu quen
chơi !

Chả nhẽ thấy 2 chị người ta đẹp mình lại dỏ
ngay nhời giăng hoa.

Con nhà chàm anh thế sao gọi được là....

Tính phong lưu thời đã sẵn, nhưng nét giăng hoa
ta cũng phải vừa.

Vùng giăng kia có khi sáng, có khi mờ.

Ái tình chan chứa, lúc bao giờ cũng nóng như sôi.

Bên chùa vắng nghe thấy tiếng chuông hồi.

Đạo từ bi tế độ cho người tình chung.

Gấm thanh xuân như bóng thỏ như ngựa lồng.

Tình riêng tôi riêng tưởng, má hồng thanh xuân.

Này em ơi ! giờ sinh ra cũng chẳng có mấy lần.

Ta cốt giữ sao cho được cái mối tình nó tối cao.

Ngọn đèn xanh le lói chốn phòng đào.

Tưởng đến người gặp gỡ hôm nào tôi lại băn
khoăn.

Biết ai xe cái sợi xích thẳng.

Để tôi đánh giầy điện thoại lên hỏi dì giăng được
tường.

Nghe đâu việc ấy ở tại ông Tư-hường.

Xin ông xe lại cho được kiêu nương sánh bầy.

Từ ngày tôi liếc trộm đến nay.

Bâng khuâng như mắt của trên tay đang cầm.

Cái sợi tơ nó vương víu với con tằm.
Mỹ nhân ơi ! Có thấu dưới hồng trần đã có người
yêu.

Ngọn đèn kia, lé lói hắt hiu.
Chừng như cũng muốn giở chiều tỉnh say.
Con chim oanh học nói, ở trên cành cây.
Hay là mai mĩa ta đây. có ý si tình.

Đã đặt vào cái kiếp phù sinh.
Đố ai chánh khổ cái chữ tình không vương.
Mình đã mang duyên nợ văn chương.
Lại hay thêm mối tơ vương vào lòng.
Nhưng là gió bắc, lại mưa đông.
Biết bao giờ, gặp hội trùng phùng mà hay.
Mỹ nhân ơi ! Mỹ nhân hỡi, Mỹ nhân này.
Kiếp nhân sinh chừng độ ba vạn sáu ngàn ngày
mà thôi.

Dầu nhục vinh ta cũng phải trọn lấy lứa đôi.
Ngày xuân con én đưa thoi, nó chẳng đợi chờ.
Ta tiếc xuân, xanh chẳng mấy chốc mà già.
Người đời mấy chốc mà đã da ngà tóc xương.
Chị em ơi ! trăm năm một giấc mộng trường,
Ta đã chơi, thời chơi cho chải mọi đường mới
cam.

Kiếp tài tình, ta chót đã đa mang.
Ta chơi cho dào dề, kéo phụ phàng cái tuổi xuân
xanh.

Phải làm điều du học tập tành,
Sang Lôi châu tìm gái chung tình kết duyên.
Hề đồng con ! sắm sửa bút nghiên.
Phen này thầy tớ quyết tới cảnh bông tiên hữu tình.
Nếu không duyên nợ ba sinh,
Ông xanh kia lại đem thối khuynh thành chêu
người.

Dưới trần đã dễ mấy mặt người chơi.
Đã chơi ta chơi cho đáo để cho người biết tay.
Kìa thì sông, nọ thì núi, này thì cây.
Hỏi rằng ai đó có biết tôi đây vẫn ước ao thăm.
Dưới trần này ít được mặt tri âm.
Chả biết phen này tôi đi có gặp bạn sắt cầm cho
không.

Mắt xanh may lọt khách má hồng,
Cũng bỏ công theo đuổi, đeo bông long đong.
Kiều đánh rơi thoa kim Trọng bắt được.
Đôi bên gặp gỡ, tình ái chứa chan.

THÚY KIỀU. - Cái đêm hôm qua giăng sáng,
chiếu xuống cả vườn đào.
Một mình trần trọc, luống những ra vào thâu đêm.
Cái bóng gương nga, thấp thoáng đầu thềm.
Trưởng đến người hôm nọ, lại cả g thêm nảo nùng
Hội đạp thanh hạnh ngộ tương phùng.
Năm cỏ xanh mô đất đỏ kiếp má hồng phôi pha.
Chàng Kim thật là một đứng hào hoa,

Thông minh tao nhả khiến lòng ta yêu vì.

Người tương tri gặp khách tương tri.

Thôi thời gác đề ta thử đi dạo vườn,

KIM TRỌNG. — Mỹ nhân ơi ! đêm qua giăng đặc
cảnh trường.

Nhớ ai, a có tỏ tường cho ai ?

Bấy lâu nhớ cảnh trường dài,

Tới đây sắp sỉ thêm hai giăng tròn !

Sông kia chứa cạn núi nọ chứa mòn.

Còn non còn nước, tôi vẫn giữ tấm lòng son mấy
tình.

Mùi hương dâu ngào ngạt gió đưa qua bức màn.
Hay là Ông-Tơ Bà-Nguyệt đem cái mối chung
tình lại đây.

Ấu là ta thử ra dạo chốn vườn tây.

Ngộ chẳng hã còn lần quất đâu đây nữa mà.

Ô này ! Trên ngành đào tôi bắt được cảnh thoa,

Hắn của trong khuê các ắt là bỏ quên.

Trăm năm nếm chẳng có tơ duyên,

Cớ sao của bầu lại lưu lạc ở trên cành đào.

Biết đâu hợp phố tôi sẽ đổi trao.

Biết đâu mất của mà tôi đưa vào giả tận chủ
nhân.

THÚY-KIỀU. — Tiếng ai khảng khái ở bên sân.
Cảnh thoa tôi đánh rơi ban nãy ơn đừng từ nhân
khinh tài,

Sá chi vật mọn của rơi.

Xin chàng chao lại để cho tôi tạ lòng.

KIM-TRỌNG. — Mỹ nhân ơi ! Thoa này tôi bắt được hư không ?

Gũa tuy nhỏ mọn, nhưng trong lòng nó cũng lao đao.

Gần đây lân lý, chẳng phải khách xa nào.

Những việc tự nhiên mà gặp gỡ cũng có duyên số thế nào chi đây

THÚY-KIỀU. Nhời chàng nói em khó nghĩ lắm thay
Sự nhân duyên ở bác mẹ chứ em đây đã biết thế nào

Cái bóng ông giăng có khi thấp khi cao

Còn như thân thiếp có khác nào hạt mưa

KIM-TRỌNG. — Mỹ nhân ơi, trải bao tháng thiếu năm thừa

Tôi chiêm bao mơ tưởng đến bây giờ mới lại gặp nhau

Kể đà thiếu nảo bấy lâu

Gặp nhau đây xin ngỏ cho nhau một nhời

THÚY-KIỀU. — Chẳng thiếu chi quốc sắc nữ tài.

Em đây hèn mọn vả cũng chưa có nhời mẹ cha

Chàng đã nặng lòng sót liễu vì hoa

Vâng ra thời e sợ, chối ra em cũng không đành

KIM-TRỌNG. — Mỹ-nhân ơi cái hoa kia còn ở trên ngành

Hương thơm nọ phải bẻ cành mà ngửi mấy thơm
Tôi muốn cho thành thuyết nhất ngôn
Sau này ta sẽ lựa tìm đường mỗi manh.

THÚY-KIỀU, Tôi khéo khen ai kết chỉ đề xe mảnh
Vì tình duyên sa sỏi lặn dạn chàng phải dẫn mình
gian nan

Em xin tạ lòng người quân tử có dạ đa mang
Vâng thời em xin kết ngĩa đá vàng thủy chung

KIM-TRỌNG, Mỹ-nhân ơi, nghe Mỹ nhân nói tôi
như cỏi tấm lòng

Trăm năm ân ái đèo bông ta kể từ đây
Cành kim thoa với chiếc quạt này.

Tôi xin trao lại gọi có chút vật dầy làm tin.

KIM-TRỌNG. — này Kim-lang ơi, cũng là sự hạnh
ngộ thiên duyên.

Giời kia biến đổi, cái sự bách niên ta cũng chẳng
nỡ rời

Xuyến vàng này thiệp tạm gọi một đôi
Cùng vương khăn đào nhỏ mọn để tặng lại cho
người tình chung

KIM-TRỌNG. — Mỹ nhân ơi, đôi ta đã tạc một cội
đồng.

Có khác nào như thềm vườn hồng mà đã có chim
sanh.

Đôi ta đã vẹn chữ tình.

Có khác nào như thềm cây quỳnh với cành giao.

THÚY-KIỀU. — Kim-lang ơi, chàng như đông liễu,
tây tựa tây đào.

Truyện Văn-quân cùng Tư Mã ở đời nào, chàng
có biết hay không.

Tiếng ai sao sắc ở tường đông.

Chàng về nơi thư viện, đề thiếp rời phòng loan.

« Ông Bà Viên-Ngoại, cùng Thúy-Vân Vương-
Quan đem lễ sang ngoại hương ăn mừng ngày
sinh nhật Thúy-Kiều thừa dịp sang cùng tri kỷ
truyện trò, nhời đàm luận khúc nhỏ to, thật
là một đôi giai tài gái sắc »

THÚY-KIỀU. — Kim lang ơi, vắng nhà được buổi
hôm nay.

Lấy lòng tạm chút để sang đây tạ lòng.

Em xin khuyên chàng đèn sách, chàng cố ra công.

Bút nghiên chàng vùng vẫy, cái hội mây rồng ta
cũng có phen.

KIM TRỌNG. — Mỹ-nhân ơi, tôi nghe mỹ-nhân nói
tôi sáu hồ mấy cả ngọn đèn

Sau này đã chắc có được nên chẳng sự nghiệp gì

Đã lâu nay vắng mặt tương tri.

Đến nay mỹ nhân có lòng hạ cố tôi biết lấy gì mà
tạ lại tri âm.

THÚY TIỀU. — Kim lang ơi, vì bấy nay gió bắt
mấy mưa cầm.

Đã cam tề bạc với tri-âm lắm rồi,
Kìa bức tranh từng khen ai nét bút khéo vẽ vời,
Tạ lòng người tri kỷ thiếp vịnh một bài thơ hoa.

KIM TRỌNG, — Mỹ nhân ơi, bức tranh kia nét
bút tuy có đậm đà.

Nhưng tình đôi ta có thể mặn mà gấp bốn mươi
phân.

Khen thay Mỹ-nhân khéo lựa nên vần.

Nàng Ban ả Tạ, cũng chẳng có phần ta đã chịu thua.

THÚY KIỀU, — Kim-lang ơi nhờ chàng nói cũng
khéo kén mua.

Ra chi nhờ chấp chĩnh quê mùa mà chàng đã vời
khen hay.

Kìa vừng thái-dương đã sắp lặn về tây.

Giã chàng em trở lại chốn hiên mai thăm nhà.

Kiều về nhà vừa thấy tin nhà, hai thân còn giờ
tiệc hoa chưa về cửa ngoài vội giủ rèm the, xăm
xăm bâng lối vườn khuya một mình.

THÚY KIỀU. Bấy giờ khoảng vắng, lúc đêm
trường.

Vì hoa nên em phải đánh đường tìm hoa.

Bấy giờ rõ mặt một lứa đôi ta.

Biết đâu rồi nữa chẳng là cái giấc chiêm bao.

KIM TRỌNG. — Ái nương ơi ; Đôi chúng ta một
nhờ cũng đã tắt giao, mời em yên vị, ta sẽ thấp
cao truyện trò.

Bấy nay kẻ Hán người Hồ.

Tiên thề một bức ta đính ước hẹn hò trăm năm.

THÚY KIỀU. — Kim lang ơi ; nhời chàng nói em rất đồng tâm.

Dao vàng, mớ tóc, ta kết cái đạo sắt cầm từ nay.

Bóng giăng kia soi tỏ cho hai tấm lòng này.

Trăm năm ai chớ có đổi thay tấc lòng.

KIM TRỌNG. — Ái nương ơi, cùng nhau tạc một chữ đồng.

Dầu lăm than vất vả, mấy thiên tư đỉnh chung ta cũng chẳng rời.

Được khi gió mát, được lúc giăng soi:

Chén Hà ta xanh giọng, kéo phụ mất cảnh tốt tươi của thợ trời.

THÚY KIỀU. — Em khen thợ lang quân cũng khéo vẽ vời.

Xin mời chàng nâng chén, kéo phụ lòng người tình chung.

Lơ lửng trên không, một bóng giăng trong.

Giăng trong có thấu cái tấm lòng cho đôi ta.

KIM TRỌNG. Ái nương ơi, cái bóng giăng kia chả mấy chốc mà tà.

Đời người được bao tuổi mà già hỡi em.

Chầy sương chưa nện chốn cầu lam.

Sợ lần khôn quá, lại ra sàm sỡ chẳng.

THÚY KIỀU. — Kim lang ơi ! cánh hồng điệp, sợi xích thẳng.

Một nhời đòi ta, cũng đã tiếng rằng tương tri.

Đừng điều nguyệt nọ, mấy hoa kia.

Ngoài ra ai lại có tiếc gì với ai.

KIM TRỌNG. — Ái nương ơi ! Bấy lâu hằng nghe
nổi tiếng cầm đài

Nước non luống những lắng tai chung-kỳ.

Giám xin giao khúc cho. nghe.

Lòng đây vẫn hân mộ về cái nghề tao nhã cầm thi.

THUY-KIỀU. — Kim lang ơi ! Cái nghề nhỏ mọn
nào có ra chi,

Đã lòng dậy đến em có quản gì mà tiếc công.

Em gặp chàng đây, là một đứng tình chung.

Chỉ sợ rằng tơ duyên sáu số kiếp má hồng em phôi
pha.

KIM TRỌNG. — Ái nương ơi ! Từng ấy đây, nghe
ra có vẻ mạn mà.

Nhưng xem trong ý tứ toàn là những khúc tiêu tao.

Tiếng đâu như than như khóc. như gào.

Khiến nghe cũng phải lao đao lòng người.

THÚY KIỀU. — Bấy nay tập quen, mất nết đi rồi.

Tẻ vui âu cũng có tình giới biết sao.

Nhời vàng em xin vâng lệnh ý cao.

Họa dần dần bớt chút nào được chăng?

KIM TRỌNG. — Ái nương ơi! Cuội kia lần quất ở bóng ông giảng.

Đội chúng ta đây cùng nhờ có chị ả hằng đêm nay.

Đã có lòng hạ cổ đến nhau đây.

Xin đừng có phụ tấm lòng này khát khao.

THÚY KIỀU. — Xin chàng rẽ ra, em xin tỏ thấp cao.

Vì chi một đóa yêu đào em nở ngăn ai.

Vội chi mà chàng phải liễu ép hoa nài.

Còn thân ắt sẽ đền bồi chắc cũng có khi.

Em xin tạm biệt ra về.

CHUNG

